

Der har siden sommeren 1967 i landbrugsministeriet ligget anmodning om støtte fra disse skaderamte.

Nu foreligger der meddelelse om, at regeringen af principielle grunde ikke ser sig i stand til at yde nogen bistand. Derfor har forslagsstillerne ment det nødvendigt og rigtigt at fremsætte forslaget, som det nu ligger.

Det er ikke forslagsstillernes opfattelse, at dette forslag er den eneste vej til hjælp til de skaderamte. Forslagsstillerne har også drøftet muligheden af statsgaranti for lån, men vi har ment, at dette forslag var den enkleste måde at løse spørgsmålet på, men er naturligvis villige til i det udvalg, vi håber må blive nedsat, at drøfte enhver mulighed, der måtte være for at kunne yde en hjælp, ikke i form af tilskud, men i form af lån — for at kunne udstrække tabet over en årrække.“

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det drejer sig om omkring 250 ejendomme, der ikke har haft forsikret, og at tabet for disse ejendommers vedkommende er opgjort til ca. 3,6 mill. kr.

Ved lovforslagets behandling i folketinget udtalte *landbrugsministeren*, at regeringen af principielle grunde og af hensyn til konsekvenserne ikke kunne støtte forslaget. Det afgørende var, at de skadelidte i den foreliggende situation kunne have tegnet forsikring mod de indtrufne skader, hvorfor situationen ikke kunne sammenlignes med andre naturkatastrofer, hvor der var sket skader, mod hvilke forsikring ikke kunne tegnes. Ministeren henviste endvidere til, at der i 1948 blev gennemført en lignende låneordning for haglskaderamte, hvor finansudvalget ved sin tiltrædelse af ordningen gjorde opmærksom på, at det ikke for fremtiden kunne påregnes, at lignende skader ville blive dækket. Ministeriet havde i overensstemmelse hermed senere afslået lignende henvendelser om støtte.

Lysholt Hansen (S) kunne ubetinget anbefale lovforslaget, som han fandt var meget påkrævet. Han stillede sig uforstående over for regeringens stilling til forslaget og spurgte, om den måske skyldtes, at man havde skåret så meget ned på lovreserven på finanslovsforslaget, at der ikke var de fornødne penge, og at man heller ikke ønskede at søge dem ved en ekstrabevilling.

Gerda Møller (KF), *Ib Thyrgod* (V) og *Stinus* (RV) kunne meget vel forstå regeringens principielle betænkeligheder. Der var både blandt de konservative og de radikale medlemmer af folketinget delte meninger over for lovforslaget, og *Ib Thyrgod* oplyste, at man inden for venstres folketingsgruppe ville foretrække et forslag om statsgaranti til markedsrente i stedet for det foreliggende forslag om statslån.

Kjær Rasmussen (VS) kunne ikke støtte lovforslaget.

Efter 1. behandling henvistes lovforslaget til et udvalg, der behandlede forslaget i møder såvel mellem 1. og 2. behandling som mellem 2. og 3. behandling. I udvalgets betænkning udtales bl. a.: „Et flertal